

А. В. Кожина,
д. держ. упр., професор, в.о. завідувача кафедри публічного управління та адміністрування,
Державний університет "Київський авіаційний інститут"
ORCID ID: <http://orcid.org/0000-0001-5697-8145>

DOI: 10.32702/2306-6814.2025.6.168

ОСОБЛИВОСТІ ВПЛИВУ СОЦІАЛЬНИХ МЕРЕЖ НА ПРОЗОРИСТЬ І ПІДЗВІТНІСТЬ ОРГАНІВ ПУБЛІЧНОЇ ВЛАДИ В УМОВАХ ДІЇ ВОЄННОГО СТАНУ В УКРАЇНІ

А. Kozhyna,
Doctor of Sciences in Public Administration, Professor, Head of the Department
of Public Management and Administration, the State University "Kyiv Aviation Institute"

PECULIARITIES OF SOCIAL MEDIA INFLUENCE ON THE TRANSPARENCY
AND ACCOUNTABILITY OF PUBLIC AUTHORITIES IN THE CONTEXT
OF MARTIAL LAW IN UKRAINE

У статті досліджуються особливості впливу соціальних мереж на забезпечення прозорості та підзвітності органів публічної влади в Україні в умовах воєнного стану. Визначено, що соціальні мережі виконують ключову роль у формуванні суспільної думки, посиленні громадського контролю та оперативному інформуванні громадян. Аналіз показує, що цифрові комунікаційні платформи сприяють підвищенню відкритості державних інституцій, знижуючи рівень недовіри до влади завдяки можливості безпосереднього зворотного зв'язку. Наголошується, що ефективність соціальних мереж як інструменту забезпечення підзвітності залежить від рівня інформаційної культури суспільства та готовності органів влади до цифрової трансформації.

Аналізуються ризики, пов'язані з використанням соціальних мереж, зокрема проблему дезінформації, маніпуляцій та загрозу кібератак, які можуть ускладнювати забезпечення належного рівня підзвітності. Підкреслюється, що в умовах воєнного стану зростає потреба в ефективному управлінні цифровими комунікаціями, що включає верифікацію інформації, впровадження механізмів фактчекінгу та посилення цифрової грамотності посадовців. Розглянуто також ризик поширення панічних настроїв через неконтрольований інформаційний потік, що може негативно впливати на стабільність публічного управління.

Окремо розглядається роль громадянського суспільства у підвищенні прозорості влади через соціальні мережі. Визначається, що активне залучення громадян до моніторингу та поширення достовірної інформації сприяє демократизації управлінських процесів та запобігає зловживанням. Акцентовано увагу на значенні незалежних ініціатив, які аналізують публічні комунікації влади та викривають маніпулятивні наративи.

Результати дослідження вказують на необхідність розробки комплексної стратегії державної комунікації в соціальних мережах, яка забезпечуватиме баланс між відкритістю та безпекою інформації. Запропоновано низку рекомендацій щодо підвищення ефективності цифрової взаємодії між органами влади та суспільством, зокрема створення спеціалізованих платформ для зворотного зв'язку, підвищення відповідальності за поширення неправдивих відомостей і формування культури інформаційної безпеки серед громадян.

The article examines the peculiarities of the impact of social media on the transparency and accountability of public authorities in Ukraine under martial law. It is determined that social media play a key role in shaping public opinion, strengthening public control and promptly informing citizens. The analysis shows that digital communication platforms contribute to increasing the openness of state institutions, reducing the level of distrust in the authorities through the possibility of direct feedback. It is emphasised that the effectiveness of social media as a tool for ensuring accountability depends on the level of information culture of society and the readiness of public authorities for digital transformation.

The article analyses the risks associated with the use of social media, in particular, the problem of disinformation, manipulation and the threat of cyber attacks, which can make it difficult to ensure an adequate level of accountability. It is emphasised that in the context of martial law, there is a growing need for effective management of digital communications, including verification of information, introduction of fact-checking mechanisms and strengthening of digital literacy of officials. The author also considers the risk of spreading panic due to uncontrolled information flow, which can negatively affect the stability of public administration.

The role of civil society in enhancing government transparency through social media is also considered. It is determined that the active involvement of citizens in monitoring and dissemination of reliable information contributes to the democratisation of governance processes and prevents abuse. Attention is focused on the importance of independent initiatives that analyse public communications of the authorities and expose manipulative narratives.

The results of the study point to the need to develop a comprehensive strategy for state communication on social media that will ensure a balance between openness and security of information. The author offers a number of recommendations to improve the effectiveness of digital interaction between the authorities and society, including the creation of specialised feedback platforms, increased responsibility for the dissemination of false information, and the formation of a culture of information security among citizens.

Ключові слова: соціальні мережі, органи публічної влади, прозорість, підзвітність, воєнний стан, цифрова комунікація, громадськість, громадський контроль.

Key words: social media, public authorities, transparency, accountability, martial law, digital communication, public, public control.

ПОСТАНОВКА ПРОБЛЕМИ

Сучасні соціальні мережі стали важливим інструментом комунікації між органами публічної влади та суспільством. Їхня роль значно зросла в умовах воєнного стану в Україні, коли необхідність швидкого, відкритого та достовірного інформування громадян є критичною. Водночас цифрове середовище створює як нові можливості для підвищення прозорості та підзвітності влади, так і суттєві виклики, пов'язані з маніпуляціями, дезінформацією та кіберзагрозами.

Прозорість і підзвітність є фундаментальними принципами ефективного публічного управління, особливо в кризових умовах. Вони забезпечують довіру громадян до владних інституцій, сприяють демократичному контролю та запобігають зловживанням. Традиційно ці принципи реалізуються через нормативно-правові акти, звітність, парламентський контроль, антикорупційні механізми тощо. Однак із поширенням цифрових технологій та соціальних мереж роль офіційних джерел інформації трансформується. Соціальні мережі дозволяють органам публічної влади безпосередньо взаємодіяти з громадянами, оперативно реагувати на запити та критику, залучати суспільство до прийняття управлінських рішень.

Водночас соціальні мережі як канал комунікації не є однозначно позитивним явищем. Відсутність належного регулювання та надмірна відкритість можуть призводити до спотворення інформації, створення інформаційних маніпуляцій і поширення фейкових новин. У воєнний час такі процеси набувають особливої небезпеки, оскільки можуть використовуватися для підризу суспільної довіри, дестабілізації ситуації та ведення інформаційної війни.

Крім того, спостерігається проблема нерівномірного використання соціальних мереж різними органами публічної влади. Деякі установи активно взаємодіють із громадянами, використовують сучасні методи цифрової комунікації, надають верифіковану інформацію. Водночас інші державні структури демонструють закритість, низьку активність або обмежуються формальними публікаціями, що знижує рівень прозорості та довіри до влади.

Не менш важливим викликом є питання підзвітності органів влади через соціальні мережі. З одного боку, публічні сторінки державних установ, звітування про діяльність та взаємодія з громадянами сприяють посиленню підзвітності. З іншого — немає усталених стандартів чи механізмів оцінювання ефективності такого

підходу. Відсутність відповідальності за поширення неповної або маніпулятивної інформації також створює ризики для формування спотвореного сприйняття діяльності органів влади.

Окрему увагу слід приділити ролі громадянського суспільства у використанні соціальних мереж як інструменту контролю за владою. Громадські організації, журналісти-розслідувачі та активісти відіграють ключову роль у моніторингу державних комунікацій, виявленні порушень та протидії дезінформації. Однак їхня діяльність також стикається з перешкодами, зокрема юридичним тиском, спробами обмежити доступ до інформації, кібератаками та кампаніями з дискредитації.

Актуальність вивчення впливу соціальних мереж на прозорість і підзвітність органів публічної влади в умовах воєнного стану зумовлена низкою факторів. По-перше, в умовах війни рівень довіри громадян до влади має вирішальне значення для підтримки соціальної стабільності, мобілізації ресурсів та ефективного управління кризовими ситуаціями. Відкритість та оперативність комунікації через соціальні мережі можуть як зміцнювати цю довіру, так і підірвати її за умови недостатньої прозорості чи поширення недостовірних даних.

По-друге, на тлі гібридної війни, що включає інформаційні атаки з боку ворожих держав, соціальні мережі стають не лише каналом офіційної комунікації, а й полем битви за громадську думку. Відсутність належного контролю над поширенням маніпулятивної інформації може використовуватися для підриву легітимності державних інституцій, дискредитації керівництва країни та дестабілізації ситуації.

По-третє, дослідження цієї теми є важливим для розробки стратегій ефективного публічного управління в умовах цифрової епохи. Результати можуть слугувати основою для вдосконалення механізмів публічної комунікації, підвищення якості контенту, що поширюється органами влади, та створення алгоритмів протидії дезінформації.

Таким чином, проблема впливу соціальних мереж на прозорість і підзвітність органів публічної влади в умовах воєнного стану є багатогранною. Вона охоплює питання ефективності публічних комунікацій, інформаційної безпеки, регулювання цифрового простору та ролі громадянського суспільства. Її вирішення потребує комплексного підходу, що включає вдосконалення нормативної бази, розробку державних стратегій цифрової комунікації, підвищення рівня цифрової грамотності серед посадовців і громадян, а також активізацію громадського контролю за публічними комунікаціями влади.

АНАЛІЗ ОСТАННІХ ДОСЛІДЖЕНЬ І ПУБЛІКАЦІЙ

Сучасні дослідження активно аналізують вплив соціальних мереж на прозорість і підзвітність органів публічної влади, особливо в умовах воєнного стану в Україні. Ця тема охоплює широкий спектр питань, від ефективності комунікації між владою та громадськістю до протидії дезінформації та забезпечення інформаційної безпеки.

Одним із ключових аспектів є роль соціальних мереж у забезпеченні прозорості діяльності державних

інституцій. Як відзначають такі вчені, як Г. Ортіна та Н. Рибальченко, завдяки платформам, таким як Facebook, Twitter та Instagram, органи влади мають можливість оперативно інформувати громадян про свої рішення, дії та плани [1, с. 105]. Також, на думку О. Білик та В. Баленко, це сприяє підвищенню довіри населення до державних структур та забезпечує зворотний зв'язок, що є важливим елементом демократичного управління [2, с. 10]. Напрацювання М. Савлюк демонструють, що активна присутність державних органів у соціальних мережах позитивно впливає на сприйняття їхньої діяльності громадянами [3, с. 301].

В умовах воєнного стану значення соціальних мереж як каналу комунікації між владою та суспільством зростає. Як відзначає Т. Літвінова-Михальонук, оперативне поширення інформації про поточну ситуацію, заходи безпеки та інші важливі аспекти дозволяють знизити рівень паніки серед населення та забезпечити координацію дій [4, с. 100]. Такі науковці, як А. Ясніковські, А. Росохата та А. Рева відзначають, що під час кризових ситуацій органи влади можуть використовувати соціальні мережі для інформування громадян про безпечні маршрути евакуації, місця розташування бомбосховищ та інші критично важливі деталі [5, с. 224].

Однак, поряд із позитивними аспектами, існують і значні виклики. Соціальні мережі, як наголошує А. Руднева, можуть стати каналом поширення дезінформації та фейкових новин, що підриває довіру до влади та дестабілізує суспільство [6, с. 40]. Як відзначає Т. Уварова, в умовах інформаційної війни протидія загрозам, які йдуть від соцмереж, стає пріоритетним завданням [7, с. 268]. А. Кравець відзначає необхідність розробки ефективних механізмів виявлення та нейтралізації дезінформації, а також важливості підвищення медіаграмотності серед населення [8, с. 56].

Важливим напрямком досліджень є аналіз впливу соціальних мереж на громадську активність та участь у процесі прийняття рішень. Як наголошують С. Була та О. Свідерська, платформи соціальних мереж надають громадянам можливість обговорювати суспільно важливі питання, організовувати акції та ініціативи, а також контролювати діяльність влади [9, с. 22]. С. Базарний відзначає, що соціальні мережі активно сприяють підвищенню підзвітності державних органів та залученню громадськості до управлінських процесів [10, с. 62].

Окрему увагу приділяють питанням етики та регулювання використання соціальних мереж органами публічної влади. Як зазначає О. Гаврилюк, важливо забезпечити баланс між відкритістю та конфіденційністю, а також дотримання прав громадян у цифровому просторі [11, с. 226]. П. Левицький підкреслює необхідність розробки чітких стандартів та протоколів для державних службовців щодо використання соціальних мереж у професійній діяльності [12, с. 53].

Загалом, сучасні дослідження спрямовані на комплексний аналіз впливу соціальних мереж на функціонування публічної влади в умовах воєнного стану. Наробки українських вчених, зокрема Р. Редчук, охоплюють питання забезпечення прозорості та підзвітності, протидії дезінформації, залучення громадськості до управлінських процесів, а також етичні та правові аспекти використання цифрових платформ [13, с. 73].

Таблиця 1. Можливості для комунікації органів публічної влади та громадськості через соціальні мережі

Можливість для комунікації	Сутність	Функція	Переваги	Недоліки
Оперативне інформування громадян	Використання соціальних мереж для швидкого інформування громадян про важливі події та зміни в державних ініціативах.	Інформування громадян про актуальні події, оновлення політики та державні рішення.	Швидкість поширення інформації, доступність для широкої аудиторії, можливість прямого інформування під час кризових ситуацій.	Можливість розповсюдження недостовірної інформації, недостатність перевірки фактів.
Формування суспільної думки та зниження недовіри до влади	Платформи для формування громадської думки через взаємодію громадян і держави, зниження рівня недовіри до органів влади.	Створення і підтримка позитивного іміджу органів влади через прямий діалог з громадськістю.	Зниження бар'єрів для комунікації, можливість безпосереднього зворотного зв'язку, підвищення прозорості влади.	Ризик маніпуляцій громадською думкою, поширення фейкових новин або екстремістських поглядів.
Взаємодія громадян з органами влади	Безпосередня комунікація між громадянами та органами влади через соціальні мережі, запити і відповіді.	Створення каналу зворотного зв'язку між громадянами та органами влади для оперативного вирішення запитів.	Прозорість у комунікаціях, оперативні відповіді на запити, підвищення участі громадян у державних справах.	Ризик переважання органів влади великою кількістю запитів, неможливість детального опрацювання кожного запиту.
Посилення громадського контролю	Використання соціальних мереж для моніторингу та реагування громадськості на дії органів публічної влади.	Зміцнення ролі громадськості у контролі за діяльністю органів публічної влади та виявлення порушень.	Збільшення рівня контролю за діяльністю органів влади, оперативна реакція на порушення, підвищення відповідальності влади.	Можливість маніпуляцій результатами громадського контролю, інтерпретація зворотного зв'язку в неналежний спосіб.
Цифрова трансформація органів влади	Адаптація державних інституцій до цифрових технологій для забезпечення комунікації через соціальні мережі.	Модернізація органів влади через інтеграцію нових цифрових інструментів і платформ для комунікації.	Поліпшення комунікаційних процесів, підвищення ефективності роботи органів публічної влади, модернізація публічної адміністрації.	Високі витрати на впровадження нових технологій, необхідність навчання працівників, безпека кіберзагроз.
Використання соціальних мереж для зворотного зв'язку	Можливість для громадян залишати коментарі, оцінки та пропозиції стосовно дій влади.	Забезпечення двосторонньої комунікації між громадянами і владою для вдосконалення політики і практики управління.	Зворотний зв'язок від громадян дозволяє враховувати їхні інтереси, сприяє покращенню політики та управління.	Відсутність фільтрації несанкціонованих або неконструктивних коментарів, ризик для ефективності через зловживання.
Можливість надання відповіді на критику та запити громадськості	Оперативне реагування органів публічної влади на критику та запити через соціальні мережі.	Відповіді на запити та критику, покращення іміджу органів влади через публічне реагування на питання громадян.	Підвищення рівня довіри до влади, залучення громадськості до управлінських процесів.	Ризик негативних відгуків, що можуть послабити імідж влади, потреба у швидкому та ефективному реагуванні на критику.

Джерело: сформовано автором.

Важливо зазначити, що ефективне використання соціальних мереж органами публічної влади потребує системного підходу та врахування специфіки цифрового середовища. Як зазначають Л. Дорош та Ю. Копей, необхідно постійно моніторити зміни в поведінці користувачів, адаптувати стратегії комунікації та впроваджувати нові технологічні рішення для забезпечення максимальної ефективності взаємодії з громадянами [14, с. 8].

Крім того, дослідники наголошують на важливості міжнародного досвіду у використанні соціальних мереж для підвищення прозорості та підзвітності влади. Зокрема, Н. Новікова та К. Притула зазначають, що вивчення практик інших країн дозволяє виявити ефективні підходи та адаптувати їх до українських реалій, що особливо актуально в умовах глобалізації та інтеграції України до світового інформаційного простору [15, с. 124].

Таблиця 2. Ризики, пов'язані з комунікацією громадськості та публічної влади через соціальні мережі. Складено автором на основі аналізу джерел

Ризик	Опис	Можливі наслідки	Механізми протидії
Дезінформація	Поширення неправдивої або перекрученої інформації, що може маніпулювати громадською думкою.	Зниження довіри до влади, соціальні заворушення, підлив стабільності держави.	Верифікація інформації, впровадження фактчекінгу, моніторинг джерел.
Маніпуляції	Використання соціальних мереж для створення фальшивих новин, підроблених акаунтів, ботів.	Маніпулювання громадською думкою, сприяння конфліктам, розповсюдження деструктивних настроїв.	Використання систем виявлення маніпуляцій, контроль інформаційних потоків.
Кіберзагрози	Напади на цифрову інфраструктуру соціальних мереж, крадіжка даних, порушення стабільності.	Порушення функціонування органів влади, витік конфіденційної інформації, паніка серед громадян.	Посилення кіберзахисту, розробка стратегій реагування на кіберзагрози, захист даних.
Поширення панічних настроїв	Інформація, що може викликати паніку серед громадян через неперевірені чи тривожні новини.	Соціальні заворушення, дестабілізація суспільства, порушення порядку в державі.	Навчання громадян цифровій грамотності, оперативне реагування на фейки, публічне уточнення інформації.

Джерело: сформовано автором.

Можна зробити висновок, що соціальні мережі є потужним інструментом, який, за умови правильного використання, може значно підвищити прозорість і підзвітність органів публічної влади, сприяти зміцненню довіри громадян та забезпечити ефективну комунікацію між владою та суспільством, що є критично важливим в умовах воєнного стану.

МЕТА СТАТТІ

Мета статті: Комплексне дослідження впливу соціальних мереж на прозорість і підзвітність органів публічної влади в умовах воєнного стану в Україні, зокрема їхнього значення для забезпечення відкритості публічного управління, зміцнення довіри громадян і підвищення ефективності комунікації між владою та суспільством.

ВИКЛАД ОСНОВНОГО МАТЕРІАЛУ

В умовах воєнного стану в Україні соціальні мережі відіграють значну роль у забезпеченні прозорості та підзвітності органів публічної влади. Вони стали ключовим інструментом для формування суспільної думки, посилення громадського контролю та оперативного інформування громадян.

Дослідження Інституту масової інформації (ІМІ) свідчить, що понад чверть новин популярних онлайн-медіа України (26,6%) базуються на інформації із соціальних мереж, причому більшість таких матеріалів посилається на дописи в Telegram [16]. Це підкреслює зростаючу роль цифрових платформ у комунікації між владою та громадськістю. Дослідження українських вчених підтверджують, що використання соціальних мереж органами влади сприяє підвищенню відкритості державних інституцій, знижуючи рівень недовіри громадян до офіційних установ [5, с. 224].

Однак, попри активне використання соціальних мереж, рівень довіри до них серед українців знижується. За даними Громадянської мережі Опора, у 2024 році лише 47,3% респондентів довіряли новинам із соціальних мереж, що на 12,7% менше порівняно з 2023 роком [17]. Це свідчить про необхідність підвищення інформаційної культури суспільства та критичного підходу до споживання контенту. Як наголошують українські науковці, низький рівень цифрової грамотності громадян ускладнює процеси громадського контролю та підзвітності влади [8, с. 56].

Соціальні мережі надають можливість громадянам безпосередньо взаємодіяти з органами влади, ставити запитання та отримувати оперативні відповіді (див. табл. 1). Це сприяє підвищенню відкритості державних інституцій та зниженню рівня недовіри до влади.

Як зазначають фахівці, цифрові платформи є ефективним інструментом для швидкого реагування державних установ на суспільні запити [1, с. 105]. Проте ефективність цього процесу, на думку Р. Редчук, залежить від готовності самих органів влади до цифрової трансформації та впровадження сучасних комунікаційних практик [13, с. 73].

Важливо зазначити, що соціальні мережі також виконують функцію громадського контролю, дозволяючи громадянам оперативно реагувати на дії влади та висловлювати свою думку. Це створює додатковий механізм підзвітності, оскільки публічні обговорення та критика можуть впливати на прийняття рішень державними органами. Як зазначає П. Левицький, активне залучення громадськості до обговорення рішень влади через цифрові платформи сприяє більшій прозорості та підзвітності [12, с. 53].

Однак, існують і ризики, пов'язані з поширенням недостовірної інформації та маніпуляціями у соціальних

мережах. Це може призводити до дезінформації та підризу довіри до офіційних джерел. Зокрема, під час кризових ситуацій рівень дезінформації зростає, що потребує активного контролю та фактчекінгу [14, с. 8]. Тому важливо розвивати навички медіаграмотності серед населення та забезпечувати прозорість комунікацій з боку органів влади.

Можна сказати, що соціальні мережі є потужним інструментом для забезпечення прозорості та підзвітності органів публічної влади в Україні. Їх ефективне використання залежить від рівня інформаційної культури суспільства та готовності державних інституцій до адаптації в умовах цифрової епохи. Як зазначають Є. Юрійчук та П. Молочко, зміцнення довіри громадян до влади можливе лише за умови відкритого та інтерактивного спілкування між владою та суспільством [18]. А системний розвиток медіаграмотності та впровадження сучасних комунікаційних стратегій сприятимуть зміцненню довіри між владою та громадянами, що є особливо важливим у період воєнного стану.

Водночас, аналіз ризиків, пов'язаних із використанням соціальних мереж, є надзвичайно актуальним в умовах сучасної цифрової трансформації. Особливо гостро проблема стає в умовах воєнного стану, коли інформаційні технології мають надзвичайно важливе значення для підтримки комунікації між органами публічної влади та громадськістю. Однак, одночасно з перевагами цифрових комунікаційних платформ виникають і серйозні ризики, які можуть ускладнювати забезпечення належного рівня підзвітності державних органів (див. табл. 2).

Дезінформація. Одним із головних ризиків є проблема дезінформації. У соціальних мережах, де інформація поширюється миттєво та без жодного фільтра, існує велика ймовірність розповсюдження недостовірних чи перекручених фактів. Це може призвести до маніпуляцій громадською думкою, зниження рівня довіри до влади та навіть до соціальних заворушень. Фахівці відзначають, що дезінформація в соціальних мережах є серйозною загрозою не лише для стабільності окремих країн, а й для міжнародних відносин, оскільки інформація, що поширюється через такі платформи, часто не піддається перевірці, її негативний вплив на громадське сприйняття ситуації може бути значним [16].

Маніпуляції. Ще одним важливим аспектом є проблема маніпуляцій. Соціальні мережі мають велику здатність до маніпулювання інформацією, що дозволяє окремим особам або групам впливати на громадську думку за допомогою підроблених новин, фальшивих облікових записів або навіть ботів [1, с. 106]. В умовах війни це може бути особливо небезпечним, оскільки соціальні мережі можуть стати інструментом інформаційної війни. Небезпека маніпуляцій стає очевидною, коли йдеться про зміщення акцентів або створення ілюзії підтримки певних політичних або військових сил серед населення. Як зазначають фахівці, для ефектвної боротьби з такими загрозами необхідне впровадження механізмів фактчекінгу та верифікації інформації на державному рівні [1, с. 106].

Кіберзагрози. Окрім дезінформації та маніпуляцій, іншим ризиком є загроза кібератак. У умовах воєнного стану державні органи стають об'єктами численних кібер-

атак, спрямованих на викрадення важливої інформації, порушення нормальної роботи цифрових комунікацій або навіть на поширення паніки серед громадян [10, с. 63]. Зокрема, можливість кібератак на соціальні мережі ставить під загрозу не лише безпеку державних інституцій, а й безпеку особистої інформації громадян. Цифрова інфраструктура, яка забезпечує функціонування соціальних мереж, часто є вразливою для зовнішніх впливів. Сучасні атаки можуть мати різні форми: від блокування доступу до ресурсів до масштабного знищення важливих даних, що, в свою чергу, призводить до порушення функціонування інститутів публічної влади [10, с. 63].

Поширення панічних настроїв. Ще одним серйозним викликом є поширення панічних настроїв через неконтрольований інформаційний потік у соціальних мережах. В умовах кризи або воєнного стану, де емоції громадян можуть бути підвищеними, інформація може швидко викликати паніку чи неспокій серед населення [3, с. 303]. Проблеми з безпекою, повідомлення про військові дії або інші критичні події можуть бути спотворені або інтерпретовані у вигідному для когось світлі. Це може призвести до дестабілізації внутрішньої ситуації в країні, оскільки не завжди є можливість оперативно запобігти поширенню хибної або панічної інформації серед громадян [3, с. 303]. В умовах воєнного стану, коли державні органи мають обмежену можливість контролювати інформаційні потоки, проблема зростає.

Враховуючи зазначені ризики, в умовах воєнного стану зростає потреба в ефективному управлінні цифровими комунікаціями. Зокрема, необхідно впроваджувати верифікацію інформації та посилювати механізми фактчекінгу для запобігання поширенню неправдивих або маніпулятивних даних. Фактчекінг може стати важливим інструментом для органів публічної влади в боротьбі з дезінформацією та панічними настроями серед громадян. Крім того, важливим аспектом є підвищення цифрової грамотності посадовців, які повинні бути готові до роботи в умовах постійних кібератак та забезпечувати належну рівновагу між відкритістю інформації та захистом даних.

В умовах воєнного стану, з урахуванням існуючих загроз, також необхідно впроваджувати спеціальні програми для навчання посадовців, а також для попередження ризиків, пов'язаних із кібератаками [6, с. 41]. Освітні ініціативи для підвищення рівня цифрової грамотності в цілому можуть сприяти зниженню вразливості органів влади до маніпуляцій, дезінформації та інших небезпек, що виникають в онлайн-середовищі. Високий рівень цифрової грамотності та вміння швидко реагувати на кіберзагрози дозволяє органам публічної влади більш ефективно управляти комунікацією в кризових ситуаціях [6, с. 41].

Можна зробити висновок, що управління цифровими комунікаціями в умовах воєнного стану є критично важливим для забезпечення прозорості та підзвітності органів публічної влади. Для зменшення ризиків, пов'язаних із використанням соціальних мереж, необхідно активно впроваджувати механізми верифікації інформації, посилювати цифрову грамотність посадовців та забезпечувати належний рівень захисту від кібератак. Тільки таким чином можна мінімізувати негативний

вплив інформаційних загроз на стабільність державного управління.

У сучасному світі, де соціальні мережі стали важливим інструментом для підвищення прозорості органів публічної влади, громадянське суспільство почало відігравати ключову роль у цьому процесі, активно використовуючи цифрові комунікаційні платформи для моніторингу діяльності влади, поширення достовірної інформації та виявлення маніпуляцій [1, с. 107]. Соціальні мережі стали потужним каналом для громадян, що дозволяє їм безпосередньо впливати на процеси прийняття рішень, а також оперативно реагувати на дії публічних органів, які можуть бути не зовсім прозорими або навіть порушувати права громадян [2, с. 11].

Активне залучення громадян до цих процесів сприяє демократизації управлінських практик, забезпечуючи зворотний зв'язок між державою та суспільством. В умовах, коли громадськість може оперативно поширювати інформацію та реагувати на урядові ініціативи, зростає рівень підзвітності органів публічної влади. Взаємодія між публічною адміністрацією і суспільством через соціальні мережі дозволяє забезпечити більшу відкритість у прийнятті рішень, що знижує ймовірність зловживань та корупційних практик. Встановлення такої комунікації є важливим елементом у контексті європейських стандартів управління, де прозорість є основним принципом діяльності публічної влади [4, с. 101].

Інтернет-ресурси та соціальні мережі також дозволяють громадським ініціативам оперативно інформувати про важливі події, забезпечуючи таким чином швидкий доступ до актуальної інформації для широкої аудиторії. В умовах, коли інформаційний потік постійно оновлюється, а дії влади не завжди можуть бути на перший погляд зрозумілими або чітко комунікованими, громадські організації відіграють роль інформаційних посередників, що сприяють відкритості та прозорості [8, с. 57].

Незалежні ініціативи та організації, які аналізують публічні комунікації влади, займають важливу роль у цьому процесі. Вони не лише забезпечують додатковий рівень моніторингу, а й можуть виявляти маніпуляції та фальшиві наративи, які часто поширюються з метою впливу на громадську думку або зміщення фокусу уваги. Для прикладу, різноманітні фактчекінгові платформи активно працюють над тим, щоб швидко виявляти фальшиві новини та маніпуляції в інформаційному просторі, що дозволяє громадянам отримувати тільки правдиву та перевірену інформацію [6, с. 42].

Водночас є певні ризики, пов'язані з таким активним залученням громадськості через соціальні мережі. Одним з них є поширення дезінформації, маніпуляцій та фейкових новин, які можуть бути важко відрізнити від правдивої інформації [9, с. 23]. Соціальні мережі, з їх анонімністю та анонімними акаунтами, стають гарним середовищем для поширення неправдивої інформації, що може мати серйозні наслідки для стабільності суспільства. Крім того, без належного контролю та перевірки даних, навіть ті, хто має на меті сприяти підвищенню прозорості влади, можуть непередбачено посилити напруженість у суспільстві, поширюючи інформацію, що викликає паніку або неправомірно спотворює події [10, с. 63].

Таким чином, роль громадянського суспільства у підвищенні прозорості влади через соціальні мережі є безумовно важливою та необхідною. Водночас важливо забезпечити належний контроль за тим, щоб ці процеси відбувалися в рамках законодавства та етики. Використання інструментів для верифікації інформації, створення незалежних платформ для фактчекінгу та посилення цифрової грамотності серед громадян допоможуть мінімізувати ризики, пов'язані з маніпуляціями та дезінформацією, і забезпечити ефективне та прозоре функціонування публічної влади.

Для досягнення успіху в цьому напрямку необхідно посилити співпрацю між державними органами та громадськими ініціативами, забезпечивши взаємний доступ до інформації та створивши умови для відкритого обміну думками. Взаємодія через соціальні мережі може стати потужним інструментом для покращення публічного управління та досягнення більшого рівня демократичності, якщо буде належним чином організована та підтримувана всіма учасниками цього процесу.

Через значні ризики, зокрема загрози поширення дезінформації, маніпуляцій, а також кібератак, необхідність розробки комплексної стратегії державної комунікації в соціальних мережах є невідкладною. Ця стратегія повинна забезпечувати баланс між відкритістю та безпекою інформації, адже надання доступу до важливих даних не повинно призводити до шкоди для національної безпеки та стабільності держави.

Так як сучасні технології дозволяють громадянам отримувати інформацію в режимі реального часу, це безперечно є великою перевагою для розвитку демократичних процесів. Однак ця відкритість може мати негативні наслідки, якщо не буде правильно організована і контрольована. Соціальні мережі є ідеальними платформами для поширення як правдивої, так і хибної інформації. В умовах, коли маніпуляції та дезінформація можуть поширюватися миттєво, виникає необхідність у системі моніторингу та верифікації даних, що з'являються в інтернеті, зокрема в соціальних мережах [2, с. 112]. Такий підхід дозволяє не тільки забезпечити громадян правдивою інформацією, а й запобігти серйозним наслідкам, таким як паніка серед населення чи навіть загрози національній безпеці.

Органи публічної влади, які ведуть комунікацію з громадськістю через соціальні мережі, повинні розробити чітку стратегію взаємодії, яка передбачатиме заходи з перевірки достовірності інформації та зменшення ризиків поширення фейкових новин. Це включає не лише моніторинг новин, а й взаємодію з фактчекінговими платформами, аналітичними центрами та незалежними журналістами, що займаються виявленням та спростуванням недостовірних повідомлень. Така взаємодія дозволяє створити систему, яка буде сприяти зменшенню впливу маніпуляцій на громадську думку та забезпечить більш прозоре та відповідальне функціонування публічної влади [4, с. 101]. Для цього потрібна відповідна законодавча база, яка дозволяє оперативно реагувати на інформаційні загрози, а також впровадження спеціальних інструментів для верифікації інформації в реальному часі.

Іншим важливим аспектом є забезпечення безпеки інформації в умовах постійної загрози кібератак. Кібер-

атаки, націлені на державні ресурси, можуть мати серйозні наслідки для національної безпеки, оскільки вони здатні паралізувати інфраструктуру, а також знищити або змінити важливі дані [10, с. 63]. У таких умовах необхідно забезпечити належний рівень захисту державних акаунтів та даних, що публікуються через соціальні мережі. Для цього важливо використовувати сучасні технології безпеки, впроваджувати регулярні аудити і навчати публічних службовців сучасним методам захисту від кіберзагроз. Тільки завдяки комплексному підходу до безпеки, включаючи технічний захист та підвищення кваліфікації персоналу, можна забезпечити надійний захист державної комунікації у соціальних мережах.

Крім того, в умовах, коли соціальні мережі стають основним джерелом інформації для громадян, важливо також звернути увагу на необхідність підвищення цифрової грамотності серед населення. Громадяни повинні вміти розрізняти достовірну інформацію від фейкової, а також знати, як правильно реагувати на маніпуляції, що можуть поширюватися в інтернеті [5, с. 225]. Для цього потрібно активно просувати освітні ініціативи, які допоможуть формувати у громадян навички критичного мислення та аналізу інформації, що надходить з різних джерел. Це дозволить громадянам більш ефективно взаємодіяти з органами публічної влади через соціальні мережі і зменшити вплив негативних інформаційних впливів.

Загалом, розробка комплексної стратегії державної комунікації в соціальних мережах є необхідністю для забезпечення балансу між відкритістю інформації та її безпекою. Вона повинна передбачати не тільки доступ до важливої інформації, але й захист від маніпуляцій, кіберзагроз та дезінформації. Для цього необхідно впроваджувати механізми верифікації інформації, забезпечувати кібербезпеку та проводити освітні кампанії серед громадян. Такий підхід дозволить створити прозору, ефективну та безпечну комунікацію між державою та громадянами через соціальні мережі, що є важливим елементом сучасного демократичного управління.

Так як цифрова комунікація є важливою складовою сучасного управління, то для того, щоб вона була ефективною, органи публічної влади повинні вживати заходів для підвищення якості своїх публічних комунікацій у цифровому просторі, а також забезпечити належний контроль з боку інститутів громадянського суспільства. Важливо, щоб діяльність органів публічної влади в соціальних мережах була не лише прозорою та доступною, але й відповідальною, без маніпуляцій та поширення неправдивої інформації.

Для підвищення якості комунікацій з громадськістю органи публічної влади повинні застосовувати чіткі й послідовні комунікаційні стратегії. Одна з головних вимог — це регулярне оновлення інформації, що надходить від органів публічної влади, а також своєчасне реагування на запити та питання громадян. Прозорість і своєчасність публікацій на офіційних акаунтах органів публічної влади на соціальних мережах допомагають створити довіру з боку громадян, які отримують перевірену інформацію без посередників. Водночас важливо уникати маніпулювання інформацією та забезпечити достовірність і точність публікацій, що має безпосередній вплив на сприйняття влади серед населення.

Органи публічної влади також повинні активно використовувати соціальні мережі для створення діалогу з громадянами. Це включає не лише відповідь на запитання чи зауваження, а й активне залучення громадян до обговорень важливих тем через опитування, голосування, публічні обговорення політик або змін до законодавства. Важливо, щоб органи публічної влади проявляли готовність до конструктивного зворотного зв'язку і враховували думки громадян при прийнятті рішень. Крім того, значну увагу слід приділяти підвищенню відповідальності посадових осіб за поширення неправдивих або неперевічених даних. Якщо органи публічної влади виявляють факт поширення недостовірної інформації або маніпуляцій, це має бути оперативно спростовано з наданням точних даних.

Одним із способів забезпечення ефективної та відповідальної комунікації є впровадження правил та етики для представників органів публічної влади у соціальних мережах. Це повинно включати вимоги щодо дотримання нейтральності, об'єктивності, а також уникнення політичної агітації або використання соціальних мереж для просування власних інтересів посадових осіб. Контроль з боку інститутів громадянського суспільства має відігравати ключову роль у забезпеченні дотримання цих стандартів. Публічні ініціативи, громадські організації, журналісти та активісти повинні мати змогу моніторити діяльність органів публічної влади в соціальних мережах, виявляти маніпуляції та фальсифікації, а також виступати з ініціативами щодо вдосконалення процесів комунікації. Оскільки соціальні мережі мають значний вплив на формування громадської думки, контроль і моніторинг їх використання є важливим елементом забезпечення прозорості діяльності державних інститутів.

Особливо важливим є підвищення культури інформаційної безпеки серед громадян. В умовах активного поширення дезінформації через соціальні мережі органи публічної влади повинні не лише надавати коректну та перевірену інформацію, а й проводити інформаційні кампанії для підвищення медіаграмотності населення. Громадяни повинні бути обізнаними щодо того, як і де перевіряти інформацію, як захистити свої дані в інтернеті, а також як розпізнавати маніпулятивні наративи. Це сприятиме створенню більш обізнаного і критичного громадянського суспільства, яке буде здатне активно взаємодіяти з органами публічної влади, оцінюючи їх діяльність на основі достовірної та перевіреної інформації.

Інститутам громадянського суспільства, в свою чергу, необхідно розвивати механізми для контролю за діяльністю органів публічної влади в соціальних мережах. Це може включати не лише моніторинг публікацій, а й організацію незалежних перевірок фактів, створення платформ для зворотного зв'язку з громадянами, а також участь у обговореннях публічних політик. Громадські організації повинні бути активними учасниками процесу, що дозволяє забезпечити баланс між відкритістю публічної влади та безпекою інформації. Вони також можуть відігравати важливу роль у боротьбі з дезінформацією, виступаючи ініціаторами кампаній, спрямованих на підвищення інформаційної обізнаності населення.

Таким чином, для підвищення ефективності цифрової взаємодії між органами публічної влади та громадянами важливо розвивати високоякісну комунікацію в соціальних мережах, забезпечуючи відповідальність і прозорість влади. Інститути громадянського суспільства повинні активно контролювати і оцінювати діяльність органів влади у цифровому просторі, сприяючи вдосконаленню комунікаційних процесів та посиленню довіри до публічних інститутів.

Висновки. Результати дослідження підтверджують, що соціальні мережі відіграють ключову роль у забезпеченні прозорості та підзвітності органів публічної влади в Україні, особливо в умовах воєнного стану. Вони є ефективним інструментом громадського контролю, забезпечують оперативне інформування населення та створюють нові можливості для зворотного зв'язку між владою та суспільством. Використання цифрових комунікаційних платформ підвищує рівень довіри до державних інституцій за умови відкритості та достовірності інформації.

Використання соціальних мереж в публічному управлінні супроводжується ризиками, серед яких найсерйознішими є поширення дезінформації, маніпуляцій і фейкових наративів, що впливають на громадську думку та ускладнюють процеси прийняття рішень. Значну загрозу становлять кібератаки та спроби зовнішнього втручання у цифрові комунікації органів публічної влади. В умовах воєнного стану ці виклики стають особливо актуальними, оскільки неконтрольоване поширення неправдивої інформації загрожує національній безпеці та підриває довіру до офіційних джерел.

Рівень інформаційної культури суспільства та цифрової грамотності посадових осіб безпосередньо впливає на ефективність комунікацій у соціальних мережах. Органи публічної влади забезпечують якісну взаємодію з громадянами завдяки впровадженню чітких стандартів комунікації, оперативному реагуванню на запити суспільства та уникненню маніпулятивних практик. Офіційні акаунти державних структур у соціальних мережах не лише транслюють інформацію, а й забезпечують інтерактивну комунікацію через механізми зворотного зв'язку та публічні консультації.

Інститути громадянського суспільства відіграють важливу роль у забезпеченні прозорості органів публічної влади. Вони здійснюють незалежний моніторинг цифрової комунікації влади, виявляють випадки дезінформації, аналізують маніпулятивні наративи та сприяють поширенню достовірної інформації. Громадянські ініціативи та незалежні фактчекінгові організації є ефективним інструментом контролю за діями влади у соціальних мережах, що підвищує рівень підзвітності державних інституцій.

Підвищення ефективності цифрової взаємодії між органами публічної влади та громадянським суспільством відбувається завдяки:

- посиленню стандартів комунікації державних установ у соціальних мережах, що забезпечує їхню прозорість, оперативність і достовірність;
- функціонуванню механізмів незалежного контролю та моніторингу цифрової комунікації з боку громадянського суспільства;
- підвищенню рівня інформаційної грамотності публічних службовців і громадян;

— вдосконаленню заходів з верифікації офіційної інформації та протидії дезінформації;

— активному залученню громадян до процесів ухвалення рішень через цифрові платформи.

Ефективна реалізація цих заходів забезпечує вищий рівень підзвітності та відкритості органів влади, зміцнює демократичні процеси в Україні та сприяє формуванню суспільства з високим рівнем цифрової компетентності та громадської активності.

Література:

1. Ортіна Г. В., Рибальченко Н. П. Діджиталізація публічної влади. Публічне урядування. № 1 (29). 2022. С. 104—109. DOI: [https://doi.org/10.32689/2617-2224-2022-1\(29\)-15](https://doi.org/10.32689/2617-2224-2022-1(29)-15)
2. Білик О. О., Баленко В. О. Електронне управління як вплив та регулювання держави на соціальні мережі. Таврійський науковий вісник. Серія: Публічне управління та адміністрування. № 6. 2023. С. 9—16. DOI: <https://doi.org/10.32782/tnv-pub.2023.6.2>
3. Савлюк М. Важливість інформаційної безпеки в соціальних мережах для загальнонаціональної безпеки: безпековий вимір України. Вісник Прикарпатського університету. Серія: Політологія. № 18. 2024. С. 300—309. DOI: <https://doi.org/10.32782/2312-1815/2024-18-30>
4. Літвінова-Михальюнок Т. В. Трансформація засобів комунікації: як інтернет і соціальні мережі впливають на політичну комунікацію і змінюють відчуття реальності. Обрії друкарства. № 1 (11). 2022. С. 99—109. DOI: [https://doi.org/10.20535/2522-1078.2022.-1\(11\).261706](https://doi.org/10.20535/2522-1078.2022.-1(11).261706)
5. Ясніковські А., Росохата А. С., Рева А. С. Пропаганда та PR у соціальних мережах як елемент антикризового маркетингу окремих територій. Вісник Херсонського національного технічного університету. № 2 (81). 2022. С. 223—232. DOI: <https://doi.org/10.35546/kntu2078-4481.2022.2.29>
6. Руднева А. О. Використання цифрових технологій у виборчих політичних комунікаціях. Сучасні політичні візії. № 1. 2024. С. 39—44. DOI: <https://doi.org/10.32782/3083-5755/2024/1-6>
7. Уварова Т. І. Медіатренди сучасної культури. Культурологічний альманах. № 3. 2022. С. 267—275. DOI: <https://doi.org/10.31392/cult.alm.2022.3.33>
8. Кравець А. Ю. Роль соціальних мереж у політичному процесі: позитивні та негативні наслідки. Політичне життя. № 4. 2024. С. 55—60. DOI: <https://doi.org/10.31558/2519-2949.2024.4.7>
9. Була С. П., Свідерська О. І. Соціальні мережі як інструмент політичної маніпуляції. Політичні інститути та процеси. Вип. 4. 2020. С. 21—25. DOI: <https://doi.org/10.24195/2414-9616.2020-4.3>
10. Базарний С. Класифікація методів аналізу та моделей соціальних мереж в інтересах інформаційної операції. Безпека інформації. Том 29. № 2. 2023. С. 61—66. DOI: <https://doi.org/10.18372/2225-5036.-29.17869>
11. Гаврилюк О. П. Соціальні мережі як чинник культурної адаптації і соціалізації. Культурологічний альманах. № 2. 2023. С. 225—231. DOI: <https://doi.org/10.31392/cult.alm.2023.2.31>

12. Левицький П. Ф. Як соціальні мережі впливають на електоральні симпатії їх користувачів? Сучасне суспільство. Вип. 1 (26). 2023. С. 52—61. DOI: <https://doi.org/10.34142/24130060.2023.26.1.05>

13. Редчук Р. О. Особливості використання соціальних мереж у публічному управлінні як сучасного каналу комунікації. Вчені записки ТНУ імені В. І. Вернадського. Серія: Публічне управління та адміністрування. Том 33 (72). № 1. 2022. С. 72—76. DOI: <https://doi.org/10.32838/TNU-2663-6468/2022.1/13>

14. Дорош Л., Копей Ю. Особливості залучення соціальних мереж у діяльність органів державної влади (на прикладі США та України). Політичні науки. Вип. 6. № 1. 2020. С. 7—13. DOI: <https://doi.org/10.23939/shv2020.01.007>

15. Новікова Н. Л., Притула К. В. Соціальні мережі як інструмент для органів державної влади для налагодження зв'язків з громадськістю. Інвестиції: практика та досвід. № 5—6. 2020. С. 123—127. DOI: <https://doi.org/10.32702/2306-6814.2020.5-6>

16. Баркар Д. Залежність онлайн-медіа від соціальних мереж: моніторинг ІМІ. 2024. Інститут масової інформації. URL: <https://imi.org.ua/monitorings/zalezhnist-onlajn-media-vid-sotsialnyh-merezh-monitoring-imi-i62903> (дата звернення 02.03.2025).

17. Бєдовська О. Не довіряю, але дивлюся: як українці ставляться до різних медіаджерел. 2024. Громадянська мережа "Опора". URL: https://www.oporaua.org/polit_ad/ne-doviryayu-ale-divlyusya-yak-ukrayinci-stavlyat-sya-do-riznih-mediadzherel-25526 (дата звернення 05.03.2025).

18. Юрійчук Є., Молочко П. Опитування "Вплив соціальних мереж на політичну участь населення України в умовах воєнного стану": комунікаційні завдання місцевих органів влади. 2024. URL: <http://buk-visnyk.cv.ua/news/2656/> (дата звернення 05.03.2025).

References:

1. Ortina, H. V. and Rybalchenko, N. P. (2022), "Digitalization of public authority", Public Governance, vol. 1 (29), pp. 104—109. DOI: [https://doi.org/10.32689/2617-2224-2022-1\(29\)-15](https://doi.org/10.32689/2617-2224-2022-1(29)-15).

2. Bilyk, O. O. and Balenko, V. O. (2023), "E-governance as state influence and regulation on social networks", Tavriyskiy Scientific Bulletin. Series: Public Governance and Administration, vol. 6, pp. 9—16. DOI: <https://doi.org/10.32782/tnv-pub.2023.6.2>.

3. Savliuk, M. (2024), "The importance of information security in social networks for national security: Ukraine's security dimension", Bulletin of the Precarpathian University. Series: Political Science, vol. 18, pp. 300—309. DOI: <https://doi.org/10.32782/2312-1815/2024-18-30>.

4. Litvinova-Mykhalionok, T. V. (2022), "Transformation of communication tools: How the Internet and social networks influence political communication and alter the perception of reality", Horizons of Publishing, vol. 1 (11), pp. 99—109. DOI: [https://doi.org/10.20535/2522-1078.2022.1\(11\).261706](https://doi.org/10.20535/2522-1078.2022.1(11).261706).

5. Yasnikovskii, A., Rosokhata, A. S. and Reva, A. S. (2022), "Propaganda and PR in social networks as an element of crisis marketing for specific territories", Bulletin of Kherson National Technical University, vol. 2

(81), pp. 223—232. DOI: <https://doi.org/10.35546/kntu2078-4481.2022.2.29>.

6. Rudnieva, A. O. (2024), "Use of digital technologies in electoral political communications", Modern Political Visions, vol. 1, pp. 39—44. DOI: <https://doi.org/10.32782/3083-5755/2024/1-6>.

7. Uvarova, T. I. (2022), "Media trends of modern culture", Culturological Almanac, vol. 3, pp. 267—275. DOI: <https://doi.org/10.31392/cult.alm.2022.3.33>.

8. Kravets, A. Yu. (2024), "The role of social networks in the political process: Positive and negative consequences", Political Life, vol. 4, pp. 55—60. DOI: <https://doi.org/10.31558/2519-2949.2024.4.7>.

9. Bula, S. P. and Sviderska, O. I. (2020), "Social networks as a tool for political manipulation", Political Institutions and Processes, vol. 4, pp. 21—25. DOI: <https://doi.org/10.24195/2414-9616.2020-4.3>.

10. Bazarnyi, S. (2023), "Classification of methods for analyzing and modeling social networks for information operations", Information Security, vol. 29, no. 2, pp. 61—66. DOI: <https://doi.org/10.18372/2225-5036.29.17869>.

11. Havryliuk, O. P. (2023), "Social networks as a factor of cultural adaptation and socialization", Culturological Almanac, vol. 2, pp. 225—231. DOI: <https://doi.org/10.31392/cult.alm.2023.2.31>.

12. Levytskyi, P. F. (2023), "How do social networks affect users' electoral sympathies?", Modern Society, vol. 1 (26), pp. 52—61. DOI: <https://doi.org/10.34142/24130060.2023.26.1.05>.

13. Redchuk, R. O. (2022), "Features of using social networks in public governance as a modern communication channel", Scientific Notes of TNU named after V. I. Vernadsky. Series: Public Governance and Administration, vol. 33 (72), no. 1, pp. 72—76. DOI: <https://doi.org/10.32838/TNU-2663-6468/2022.1/13>.

14. Dorosh, L. and Kopei, Yu. (2020), "Features of using social networks in the activities of state authorities (on the example of the USA and Ukraine)", Political Sciences, vol. 6, no. 1, pp. 7-13. DOI: <https://doi.org/10.23939/shv2020.01.007>.

15. Novikova, N. L. and Prytula, K. V. (2020), "Social networks as a tool for state authorities to establish public relations", Investments: Practice and Experience, vol. 5—6, pp. 123—127. DOI: <https://doi.org/10.32702/2306-6814.2020.5-6>.

16. Barkar, D. (2024), "Dependence of online media on social networks: IMI monitoring", Institute of Mass Information, available at: <https://imi.org.ua/monitorings/zalezhnist-onlajn-media-vid-sotsialnyh-merezh-monitoring-imi-i62903> (Accessed 2 March 2025).

17. Biedovska, O. (2024), "I don't trust but I watch: How Ukrainians perceive different media sources", Civic Network "Opора", available at: https://www.oporaua.org/polit_ad/ne-doviryayu-ale-divlyusya-yak-ukrayinci-stavlyat-sya-do-riznih-mediadzherel-25526 (Accessed 5 March 2025).

18. Yuriichuk, Ye. and Molochko, P. (2024), "Survey 'The influence of social networks on political participation of the Ukrainian population under martial law': Communication tasks of local authorities", available at: <http://buk-visnyk.cv.ua/news/2656/> (Accessed 5 March 2025).
Стаття надійшла до редакції 09.03.2025 р.